spei a Deo infusa, ex illius imperfectione orit tota difficultas q
e in percipiendis intelligentijs. Nec ex eo qd productio operum
sit operatio, quae arguit perfectionem in agente, qr intelligen
tias ppt aliquam imperfectionem illa operatione carere.
Si n. hoc verum eet et possent producere quaque entia possunt
inferiora nimirum substantia corruptibilem qualitates etc.
Quemadm substantia corruptibilis aliam pot producere ita
et una intelligentia aliam efficeret, qd est falsum. Hoc
n. provenit ex illarum perfectione, tanta n. sunt, ut non
quaecunque operatio illis conveniat, nec eê habere possint nisi imm
a Deo. Ex his pt quid alienam opinionem sentiendum sit,
quatenus ab hac nostra recedunt.

Articulus secundus

Qualem in hac vita de Deo et intelligentijs cognitionem habeamus natem.

Planu e nemine intuitive Deu cognoscere nat. qd pbat
D. Thom. 1. p. q. 12. a. 4. et com. ibid. Quin et Mol. n. im
pbabile existimet posse ee intellectum cui connaturale sit videre Deu,
certu mihi e eu ee oio impossibilem ut pbat Lor. tract. 1.
lib. 2. c. 9. Unde n. e potis alia cognitio de Deo in hac
vita pter abstractivam eamq confusam; nam distincta
Dei cognitio abstracta impossibilis e cu sit actus purissimus
et in sue pfecti complexu excam includens. Deus vero et
omnis et immensus atq adeo oi loco et tempori semp pfens.

Unde et pt veram cognitionem quam de Deo in hac vi
ta habemus ee a posteriori, e p effectus collecta cum n. ille
eam nitheat, nec immediate a nobis intuitive attingatur ut in se e;
solum p effectus illu possumus cognoscere. Nec obstat qd
aliqua attributa p alia a nobis demonstrentur. Nam probatur

a posteriori de Deo cognovimus eé illu inivi lem, possumus a priori demonstrare é eé imortalem et alia de qq late dari d. Ro.

Hac tn cognio qua a priori eé diximus cum innitati alteri q a posteriori habiti [illegible] dicta est. Vn satis plane e nulla eé cognioem natem de Deo q simplr et a priori dici poit, haec n. ut to lis sit n debet ulla. Nedotui in alia cognidem a posteriori. Tota igi difficultas est de ea cognio necat spem Dei ppria nec p ppria spem ita intelligimus q adaequate obiectum repntat, cum n. n cognoscamus adaequate essentiam ipsa divina l, alienas attributi, plane e nulla spem ita adaequatam in nobis dari; sed intelligimus spem q Deu repraesentet et n aliud obiectum. Negativam spem aliqui dicenti q et Angeli spem ita ppria nobis denegant. Cum n n habeamus spem q p sensus introducatur in intellectum et hi tm corporea percipiant, existimant impossibilem esse nalr spem subia immatlis p statu hujus vitae.

Quod si obij. ex speciebus accidentium eruimus nobis spem subia matlis: q et ex effu Dei posse colligi ejusdem spem. Negant qr accidens matle hét adaequata solutione cum subia mali cum sint entia ejusdem ordinis, et qua inter se hent nariam connexionem. at no inter effus nales et Deu ut infinitum nec adaequata solutio, nec talis connexio pot intercedere.

Non e hac opio vis improbabilis. Dm tn existimo hère nos in hac vita spem Dei ppriam. Probatur qr formamus ppriam Dei conceptum, hoc e ita Deu repraesentantem ut aliud non repraesentet, sed ex hoc pot p modum vestigij reling effectus eorum mo Deum repraesentans: q n e illa neganda. Major ut certa supponitur et statim probabitur. Min. patet ex im[illegible] proba[illegible]

operum, q cum imm.e non fiant ab intra agente, de lingua

dex conspectu obiti qmodum vestigij et cum n sit maior ratio

de istis quae de ista de q agimus, videt bona conda.

Unde ad 2.am prius argum. concedendum est n haec nos

spem Dei qona q imm. producat ab aliquo q sit ad hoc

n esse sufficit ut talis opus adaequata qpositione cum illo decret,

imo nec Angelorum scientia collectabas de mis. Negari tamen

n dari spem quae conti qprio Dei in nro intellectu de lingua

ti q modum vestigij. Spem vero est qprium Dei conspectu

q ita Dei repraesentat ut nihil aliud nobis obijciat primo

q spes cognitum, sed qpropriam ec spatium qpant tls ad

1. p. q. 12. a. 2. Barraiop. 3. sect. 12. no. 1. Et probari facile

qa cognitamus q Dei repraesentet ut eam primam ut ens in

finitum increatum est. Quae locis n possunt alteri hic

convenire, nisi tantum Deo. qo erit conspectus Dei qprius.

Et si n in illo conspectu et repraesentanti negoes, nec

in alio concipimus Deum infinitum, nisi concipiendo vt finis

negoem l. repraesentanti relaoj, hic n concipimus primam cum

cum ordine ad ea effectis; sed ab illis negoib ac relatibus

repraesentat ipsa centa Divinas; nec n concipimus sil

tam relaem aut negoem in abstracto sed fundata in

nra divina, cuius eminente excellentia cum n possimus

alio explicare addimus illi negaciones et relaes, seu relaes

et negoes q alioni n possunt nisi divinae.

Imo addo cum conspectum aliqn n est complexum

sed simplicem de Capr. in 1. d. 22. q. 1. quae legit Abl.

1. p. q. 13. art. 1. disp. 2. oppositi exhibemint rem. Nobis

tamen quae sua egregie confirmat Arriaga 2. lib. c. 1. q. 2.

sect. 4. cui assentiri Grar. disp. 30. sect. 13. no. 1. Et

probatur, qa concipimus in hac vita est quodda singulare

infinitum independens, simplicissimum sine ulla po

tentialitate, de iis qbus conspectibus apprehendamus

possimus de eo unum conceptum formare simplicem q. hoc ẽẽ representet, et res-
pondeat nomini (Deus). cui et cum sit ut sic una et simplex unus in
mente pot respondere conceptus simplex. Fundam. Capreoli ẽ qd con-
cipimus Deum semper cum aliqua negõe aut relõe. Et conceptus q. repre-
sentat duas res nõ ẽ simplex ergõ n. hemus talem de Deo conceptum. Huic
arg. modo ext. consentio ita plerumq. accidere, negando tn. n. posse nos
concipere, unã nãm simplicissimam simul cum negõibus q. contineat in
se õem pfectionem q. p illas negões et relões explicamus. Et q. ex
ferremus conceptus negõum et relõum, possumus tñ aliquem exprimere
illius nãe capacis pfectionem qm explicamus p illas negões et privões. Sicut
et Deum concipiamus p unum huius aut alterius entis corporalis,
negando tñ nõ ẽẽ tune temporis concipere nos nãm divinam q. explicamus
p conceptum huius et alterius entis. De his Commentatores D. Tho. ad 1.
p. q. 13.

Ex his q. de Deo diximus satis ptr qd dicendum sit de An-
gelis: n. hére nos in hac vita cognitionem intuitivam illorum, sed tñ ab-
stractivam et q. effectus ac pinde confusam. Hemus tñ ppriam illorum ppriam
et conceptum eo modo q. de Deo diximus.

Sed ut ingrediar quam sit Scoto ppõio q. tradit in
1° dist. 3. ad cognoscendum quidditativam rei sufficere unum prãedicatum essen-
tiale. Ex deducunt aliqui Angelum a nobis in hac vita quidditati-
ue cognosci. Vera nõ ẽ oppõita. nõ q. tradit S. Doct. 1° p. q. 88. q.
docet quidditativam cognõem necessarium ẽẽ õia prãdicata essentialia usque
ad ultimas drias ut ppias vões agnosci. Quam et amplectitur Suar.
Disp. 35. Sec. 2. et Ferr. 2 Met. cap. 1 q. 1. Sec. 1ª

Absolute vº prob. nos n. hére in hac vita quidditativam
Angelorum cognõem, qd n. hemus illorum spies, n. conceptus, et q. effectus col-
lectos q. cum sint corporei neceõ. aliqui ex quibus n. sunt pportionati
ad spiritualem substantiam quidditative ostendendam, de in quod Angeli,
n. habent internas eos cum sint simplices entitates, et quas conceptus cog-
noscimus, nec externam aliquam pter Deum: ergõ nec p discursum possumus
in hac vita quidditativam illorum cognõem comparare. Plura vº

Huic di posset de nostra cognie tam et intellectus, q et aiam rōnalem s.
in statu huius vitæ s, in statu separationis, fusius, et comodius in libris de
aia disputari solet.

Nihil deest.

Ad 3.^m Librum

Methaphysicæ.

De Causis Entis.

Et Prima

de Causa Materiali.

Quæstio Unica
De materiali causa subiæ
Art. 1. quæ nam sit entitas mæ 1æ.

Malis cā subiæ ē mā prima de q Curs. ad Cap. 9 Lib. 1. physicorum accurate disputat, nos vō illa tm annotabimus, q in comodiorem Locum remissa ibi omittunt. Suppono q dari in composito physico mām 1am. illamq ēē pura poām & appetitu ad fras subiales, subiām incompleta, et primum subtum, hereq entitatem realem, et realiter distinctam a frā, q de re late ib Curs. & Suar. disp. 13. Met usq ad sect. 5am, quar bo tm in se dissentiunt, dum quærunt & mā ita sit pura poā, ut nullo mō actus dici poīt, quam rem ut aperiamus aduerte.

Quot modis dir poā, totidem et actus dici pot. Dr q mā (quod attinet ad institutum) poā receptiua q ē subtum frarum, l. obtiuā, seu Logica, q n hēt ēē, sed pot illud hēre a cā efficiente. Qua ex doctrina certum ē mām ēē puram poām receptiuam, n vō Logicā seu obtiuām. Priorem pem probatam suppono, secundam confirmo, q mā hēt exiām distinctam ab exiā frē, siue actualis entitas ex nā rei distinguat ab exiā, siue quod probabilius ē n distinguat, et probatr, q ēentia mæ n constituitur in ēē actuali p frām, iam n illam includeret, qd ē falsum: q Ctr. Dr mā eandem exiām hēt sub qcunq frā: q hēt illam distincta ab exiā frē. Ultimo mā ut distinguitr a frā ē entitas creata: sed creatio tendit ad rei exiām: q mā hēt distinctam & ppriam exiām: q n ē poā obtiua, seu Logica: sed si ita consideretr ē actus, quem Phi appellant entitatiuum; cum n illi neggemus poām, actum talis poīt concedere debemus.

Actus vō entitatiuus, l. pot dici informans, q les sunt iās frē subiales, l. vio & simplr subsistens, l. subsistens tm quid, & existens; mā igr n ē actus 1. et 2. mō, sed 3. et 4. pter exiām enim

propriam partialem et subsistam sibi vendicat, ut in Met. probatur.

Hinc adverte esse maam totam esse poam receptivam, et tota actu entitativum, nec n. haec inter se opponuntur, imo nulla pot esse poa receptiva q. n. sit actus existens; n. tn eo pacto ma e existens, quo e subsist. ens sm quid, nam exia n. distinguitur ex nã rei ab actuali illius entitate, subsistã vo distinguitur tanquam modus a re.

Alio modo considerari pot. ma metaphice, q. tenus r. ex q. re et dria componitur. Supposito q. q. sublunaris distinguatur spe a calesti (qua de re ad lib. de calo) dn. ê maam primam includere actum Metaphysicum, hoc ê driam. Probatur q. r. dria constituens spem includitur in illius eentia: sed ma sublunaris et calestis constituuntur p. ppras driãs, q. in sua eentia istas includunt. Quod de q. libet singulari ma a fortiori dn est, cu̅ pter specificam driam suam peculiarem includat. Si vero ma consideretur prout abstrahat a calesti et sublunari, tunc tem poris poterit dici pura poa Metaphca p. tum ad driam. Pet igr ex dictis maam recte dici actum entitativum, et subsistentem sm quid, esse tn puram poam physicam, receptivam fam et corporalem; dubitatur tamen

An in subiis spualibus possit dari materia prima

Non quaerimus p.senti re et subia spualia ex ma et corporali et fã componantur, id n. apertê ê q. de re D. Th. 1. p. q. 50. art. 1. eiusq comentatores late disserunt p.sertim Vasq. 178, sed et sit poliis ma et spualis, ex q. et fã aliq spualis subia componatur.

Pars affã suaderi potest, q. r id n. repugnat ex p. e fã, plus n. distat fã spualis a ma corporali, quam ab spuali: sed corporali coniungitur, ut in hoie cestum ê: q. spuali ee coniungi porit. Ex p. e vo subia spualis composita n. videtur repugnare, q. r ê in poa ad recipienda accidentia p. q. pficiatur, nulla n. est creata, q. p accidentia n. sit pfectibilis

sed mā ē eā talis pōt ut docet Arles 2. Met cap. 2: g non repugnat dari subiectum spualem, q ex mā et fā spuali componat. Ex pr̄io mā constat nullam ēē repugnantia, nulla n. ē, quod detr fā spualis: g nulla erit quod detr mā spualis. Hanc sniam pbabilem existimat n tm de poti sed et de facto. Alens. 2. p. q. 20. memb. 2.

Contraria tn vera ē, quam sequitr Suar. disp. 13. sect. 14. n. 5. et 14. Probatr. Qr compositio ex mā et fā nulli substantiæ pot convenire, ni qtenus mā illi ē conveniens ad conservationem fā et ad opōes: sed mā spualis nec ad conservoem fā spualis, nec ad operōes ē conveniens: g nullo mō ē potis. Min. pbatr quoad priorem pem qr fā spualis incorruptibilis, et per se subsistens g n indiget mā ad sui conservoem. quoad 2am pēt, qr nullam opnem mediante mā spuali pot habere fā qua sine illa n poit exercere. Probat exemplo fā ratis, q et mā consortium suas opnes exercet, sic motiet, intelligit etc (suppono n. fam nec ēē intellectivam) n ē g mā spualis conveniens fā spuali, atq adeo ē oio impotis: tota n. eius politas ē sui fā qua respicit transliter

Dices. Quemadmodum datr fā spualis q cum mā fā mā corpoli fuerit in corpore ita potis fā corporalis q cum mā spuali copuletr ab ithoq dependeat: g saltem pblem ad fās corporales potis ē mā spualis. Resr negando ēē polem, qr mā spualis eet incapax qlitatu corporalium, qq mediantibus conservantr fā corporales: g n penderet fā ab illa quoad conservoem. Dein nec quo ad opnem, impole ē n. agens corporale uti instrumento spuali. Hec obiicies eandem cerni impolitatem in fā spuali. hic pōt corporeā ē n. id falsu. Nam spualis fā p elevationem pot sibi accommodare corporeum instrumentum; at oio corporalis inintelligibile ē quomodo spualia instrumenta sibi pōt apeare. Qua ex doctrina pōt solutio argumenti initio pfiti, et absolute dm ēē maiorem pitam spualem cuiuscunq rei consideret ēē impolem. Imo controversiale ē poit dari subiā mā prima sublunari ignobilior

Non comparamus māim primam cum frā, cum n. frā sit illius actus n ē dubium eē mā nobiliorem, nec illam cum composito possum comparare, qr compositū subiate e enhatr includit fram, q Lon gē mam excedit, sed quærimus ℈ poit dari mā hac nostra ignobi lior. Pars a frā uidetr probari, n tm de poā, sed et de facto: nam cum mā sit poā ad frāi, poāq ex actibus nobilitatem sortiatur, illa nobilior censenda ē q nobiliores respicit frās, hæc uo ē sub= lunaris, nam frā uiuentium antecedunt cælestes, et saltem de cæli nemo potest dubitare. Retr tm poam actiuam ex præstantia actus no bilitatem sumere, passiuam uō ex mō illum recipiendi: sed mā sub- lunarias separabiliter recipit frās oēs, cælestis inseparabiliter: q cælestis illam superat nobilitate. Raō maioris ē, qr poā passiua dat eē tm recipiendo, et fouendo fram ab agente productam: q ex mō quo illam recipit eius nobilitas spectanda est: actiua uō a re quam producit spectatr, nam mūs producendi .i. actio p productam rē distinguitr; mūs uō recipiendi totus ē ex pte mā: patet q mate riam sublunarem inter oēs substantias de facto esse infimam.

Non posse uō aliā dari ignobiliorē couis pbat Snia, qr nulla uidetr potis q sub eodem mō separabilitatis frās n respiciat: q nulla q ab hac spē drāt, atq adeo sit illa pstantior. Dr qr nulla uidetr potis frā quam natr hæc mā n recipiat, qr ē capax oium dispoūm contrariarum, in quocunq gradu suman tr: q et frarum q p tales dispoēs introducuntr et conseruantr.

Obijcies tm ex mō recipiendi fram insepari biliter n colligitr mām cælestem oēm eē eiusdem spēi, cum pbabilius sit uniuscuiusq cæli mām spē ab alia distingui, ut suo lō uidebimus: q ex mō recipiendi separabiliter non bene colligimus n dari drsās spēs mā sublunaris. Retr ne gando consiam et raō ē qr quæcunq mā separabiliter fram re spicit ad oēs hēt capacitatē, in qua eius consistit eentia: at mā q inseparabiliter respicit aliquam fram ad illā tm capacitatē hēt, alioquin hēret priuem realem, q ē pnum et radix corruptoi.

Pet igr ex dictis in oes subiäs tam Creatas, quam creabiles esse omnium infimam materiam primam

Art. 2. V Quantitas sit mäe pprietas.

Cum mä sit corporea, subiumque frae subiatis, suapte na qntitate tanquam pprietatem vendicat, q in corporalia accia immediatae subium multaru qlitaru et ad illas sustinendas accomodata, quod docet Soar. disp. 13. sect. 14. nº 15.

Obijcies. Si quantitas eet pprietas mä, recedente fra illam recederet: sed hoc e falsu: qn e illius pprietas. Tangit hoc argumenti celebrem illa quaestionem V in corruptione fiat resolutio fiat usq ad mäm prima, hoc e V cum fra talis, aliaquis a mä separati et introducit fra cadaueris, sit et qntitas, et alia accia q erant cum fra tali pereant, aliaq denuo adueniant cum fra introducta, q de re Curs. 1º de Gen. q pbabile censet manere qntitate (de hac n. tm psens e sermo) quam et pein tenet Soar. dis 14. sect. 3. et breuiter probat. Si qntitas sit cum fra subiati mäm desereret, eet gr fra et e illius subiti parte, totaleq ex fra et mä coalesceret: hoc aut e falsum, tum gr unu nö accens eet in subiis realiter distinctis, tum gr fra realis, cum sit spualis qntitati recipere nullo mö pot: E eet grs fra complere ce mä ut recipiat quantite, sed quancunq talem dependentia fingamus pot adueniens fra supplere in mä: q n deserit fra quantitas materiam in generatione.

Verum gr posset quantitas actiue produci a fra, et palias frai successiue aduenientes conseruari a tiuri pbandum e ee eius pprietate. Id aut probat Soar. dicto so ~~nº 14~~. gr cum mä heat ueram et realem eenta, et partialis illa sit consentaneum e heat et aliquam pprietatem. Dn pportio in mäm et qntitatem satis indicare uidetr hanc ee illius pprietate, e n utraq pota passiua. Ult. gr qdqd het mäm het et quantitatem: sed n het illa roe fae: q roe mä cuius e pprietas. De maiori nulla

e dubitatio ut ꝑ oia excurrenti pebit. Min. pbatr in composit
tiono, cum n. illius fra sit spualis n pot here quantitate nisi
rne mã. Hinc pet quantitatem Lt n sit ꝑ creationem producta
sed ꝑ emanoem educta de poa mã ee illi coauam, et incorruꝑ
tibilem sm sua entitatem, Lt quoad uarietatem trorum per
diuisionem poit desinere, itemqꝫ ꝑ coniunctionem cu alia qntitate.
Motus uo ad quantitate dati n qi aliq generetr denuo, sed qi una
alteri agglutinatur

Instabis. si quantitas eet ꝓprietas mae, qntitas corporum corruptibilium et incorruptibilium distingueretr
spe: sed hoc e falsum: go etc. Min. pbatr coeli ciuium coeistimoe
Maior pet, qi ma horum corpori distinguuntr spe: go et qntitates
q a ma resultant. Rdetr negando maiorem, nec n e aliqd incon
ueniens, qd ma spe distincta heant eandem spe ꝓprietate
ut in subijs complexis et in multis fris cernere e. Quod si
objcias driam specificam hari marum postulare peculiarem
aliqua ꝓprietate: sed n datr alia in mã ꝑter qntitatem: go
hac distingueti spe. Rdet citatus Suar. disp. 13. sect. 14. n. 16.
mas rne driarum n here distinctas ꝓprietates, qi cum sint
pura poa una tm admittere uidentr quantitate, n tn rne dria

Instabis tn n e absurdum distinctione spifica
in quantitate concedere, quemadmodum in ma. Quod, ut exempla
omittamus, qq probatr posse nam genericam here generica ꝓprietate,
q in diusis speebus distinguatr, ut Angelicus in illis ostendit, de quo
probabile e in dursis spe Angelis spe distingui, rne pbatr. Si
daretr ma q eet poa ad certas tm fras et n ad alias, et altera
q eet pot ad alias spe distinctas, et n ad istas procul dubio
spe distinguerentr. Sed id accidit in quantitate sublunari,
ac caelesti: go distinguuntr spe. De maiori nulla e dubitatio,
cum ma totum suum ee heat ꝑ ordi ad fras ad quas e poa.
Min. probatr qi qntitas caelestis e poa receptiua qlitatem

q ad interitum n disponunt, quantitas sublunaris e receptiva
similarum q ad interitum disponunt: q distinguunt spē. Rē hīc
accia distingui tm spē p effūs primarios fūtēs, quos praestat
in subiā, et ad quos ēe ntalr et primario ordinant; sed effūs
primarius qntitatis e extendere subiam, q idem e in sublu
nari et caelesti qntitate: Vñ pōt ñ distingui spē, licet sit diversio q
litates e effūs secundarius, et q ad eff distinctionem ñ conducit.
Pēt g ex his quantitatem ēe pprietatē mā, illiusq ni sibi com
posito convenire, eamq in sublunari et caelesti mā spē convenire.

4 Mā hēāt aliquam nalem activitatem.

Quodvis subiēm sūi suarū pprietatū, l e prium passivū tm, ut
sunt Angeli ad spēs natr illis debitas, q a solo Deo effective
infunduntr: l, pōt ēe solum activū prium et ñ passivum, ut e
aiā ralis sūi pprietatū q in mā resident, l, pōt ēe sīt passivū
et activū, ut e eadem aiā rū intlus et ratis. Non quaerimus q
4 mā sit prium passivū qntitatis, quam diximus ēe illius ppri
etatem, id n ex dictis partim constare pot, partim ex dicen
dis constabit. sed vocamus in quaestionē q sit prium activum
et a quo effective qntitas producatr

Negativam pēm defendunt oēs q eius ēe pro
prietatē negant, expresse vō eam tenent D. Th. 1. p. q. 76. a. 6.
et q. Unica de spualibq creaturis art. 3. ad 8.um Durand. in 1.
d. 8. 2. p. q. 4. Cum n hi oēs afferent mām ñ ēe prium mate
sufficiens ad aliquod accidens, a fortiori negabunt ēe prium
activum. haec vō pars probatr. Mā e pura poā: q ex se e in
sufficiens ad productionem fāe alicuius. Probatr conseq. Mā
ex eo quod sit pura poā ñ hēt ēe completū ex se an adventū
fāe: sed ad productionem effūs ēa producens supponitr in ēe
completo: q mā ñ pōt qntitatem producere. Deīn. Si qntitas
e actus accidentalis mā: q erit a facti subiāti potius, quam a mā
q est pura poā effective

Haec tn̄ argumenta et alia q̄ facile possunt congeri n̄ satis probāt quantitatē n̄ resultare actiue a m̄a, q̄d uerum existimat Bar. et quos citat disp. 14. sec. 3. Probat. q̄r m̄a hēt aliquā actiuitatē q̄ hēt illam ad suā p̄prietatem: an̄s p̄et in substā partiali m̄a, q̄ ab ipsa emanat, cum longe p̄babilius existimem substām n̄ conferri ab extrinseco agente, q̄d ēē de p̄sentia locali dm̄e. Q̄t. Probatr. q̄r m̄a hēt ueram causam actualem: q̄ p̄et ab illa p̄ emanationem produci quantitas, q̄ ē proprietas ipsi p̄portionata.

Potest igr m̄a per resultantiam et emanaoēm in se producere q̄ntitatem, q̄ ē eius p̄prietas, et p̄ p̄priam actionem in aliud agere n̄ p̄oit; q̄d in p̄ruenit m̄a q̄r ē pura p̄ōa, q̄ si ageret nec ageret in aliam m̄am, atq̄ adeo in sibi similem, q̄d accidere n̄ p̄ot. Iam uō sibi tem sibi producere impolē ē, q̄r m̄a tn̄ p̄ creationem accipit eē, cum ex subto fieri n̄ p̄oit, ē n. primu subiēm. Non impedire tn̄ id quominus p̄ emanaoēm et resultantiam p̄prietatem suam actiue producat confirmat exemplo m̄a Angelica, q̄ n̄ hēt uim actuam ad producendam similem sibi subiam; hēt tn̄ ut p̄portionatas sibi p̄ōas p̄ emanaoēm in se producat. Et hanc p̄ēm citatus Suar. confirmat numero 57.

Ad 1. argumentum negabis conseq̄iam, ē n. m̄a sufficiens ad productionem sua accidentalis et sibi connatis. Ad confirmaoēm rebis sufficere eē incompleti m̄a, ut illa causet suam p̄prietatem. Complementum n̄ eē reqiritr in eā efficiente ut agat p̄ ueram act p̄priam actionem, n̄ ut producat fram sibi p̄priam p̄ emanaoēm, ut uidere ē in nā rei suppositalitatis. Ult. dices q̄ntitatem eē actum accidentalem sed connatem, et max.e p̄portionatū m̄a, p̄ptereaq̄ a b illa et n̄ a fō effective resultare.

M̄a p̄oit a Deo eleuari ad operandum.

Probant superiores rōes residere in m̄a ad aliq̄d producendū

poām actiuam natem q. ē eius entitas. Et si n. agentia natīa actio nem ppriā exercere n. possint nisi mediante aliq. pōā ab ipsis distincta, ad emanatōēs tn. ea n. indigent pōā, ut opposita probat exempla. 2ᵒ uō diuinitus eleuari poṫ, ut p ppriam agat actio nem, et aliqd ex se producat in quaestionem uocamus, cuius negatiuam pcm aliq. R.R. amplexanti, q. Patronum sibi assumunt D. fonseca 9. Met. cap. 1. q. 4. sect. 6.

Confirmant suam opioēm, qr obedialis pōā ut les a Deo eleuetr ad ita operandum supponit in illa aliquā natalem actiuitatem: sed mā nullam hēt: q. nec eleuata ita opabitr. Maiorem probant qr actus uitalis supponit poām uitalem, nec ab alia qptuuis eleuetr elici poṫ: q. et actio ppria et lealis supponit in le eleuanda aliquā actiuā poām. Verum hoc argumentum et si uerā assumeret, institutū tn. n. conficeret, qr iam probatum ē in mā prima dari aliquā actiuitatem.

Sed falsum ē quod assumit, nimirum supponi natem actiuitatem in le q. eleuatr. Est n. pōā obedialis n. aliqd lei additū, sed ipsamet entitas prout subiacet diuinae pōā ut docet Suar. tom. 1. in 3. pcm disp. 31. sect. 6. et tom. 3. disp. 9. sect. 1. et probatr qr in effectū producti obedialiter, et lem producentem eleuatam nulla in entitate le gritr pportio, quā n. dicas here aquam cum grā producta: q. nec legritr pportio ex pte pōē p quam productr cum pōā p quam les eleuata poṫ nat͞r operari: q. frustra in illa legritr natis actiuitas. Quod probatr amplius, qr nemo negabit posse Deū eleuare Angelum ad productionem alicuius sebiā, cū tn. nulla in Angelo inchoata detr actiuitas natīs ad illā producendam. Quin & ipsa nā Angelica denudata oī pprietate conseruaretr a Deo ita poṫ eleuari. quod si licet here ui actiuam saltem quoad conuenientiā et hoc sufficere ut eleuetr ad producendū aliqd ex se; n. effugiēs difficultatem, nihil n. confert aut conferre poṫ ad actionem pōā effectiua

q a p. rei n existit, nam exia in cā efficiente, nec divinitus suppleri pot: sine illa ūo n magis apta e subia Angeli vel Leucoth, quam subia Lapidis, quia ma 1. 2, q tis a lia poā creata; nam conuenientia ad habendas poā actiuas tm negoem addit nā, q n magis ad operandum ē apta p negoem, quam sine illa.

Objicies. Si nulla legitr pportio exp nā elevatae cum effu quem obedialr producit, poā obedialis eet infinita eet infinita, nam ad quemcunq effum perfectiorem, ac pfectiorem, et ad hc, quin plures, pōt elevari. Deīn cum poā Obedialis sit entitas ipsius nā eet entitatis infinita, qd soli Deo conuenit. Rēn poām obedialem in entitate eē finitā et limitatam: posse ūo dici infinitā et illimitatā, quoad intentionem, et extensionem effuum, pot n. plures, ac plures nō, maiores, ac maiores pfectione producere, ex quo sequitr infinita entitas et poā ex p. elevantis, quā fatemur, ac ueneramur in Deo, q solus ita pot creaturam elevare.

Objicies itenum. Si creatura posset ita elevari a Deo ad productione cuiusuis rei indebitā, posset eā ad modum productionis, qd ē falsum, nulla n. assummi pot ut instrumentū ad creandum, qd tm ex rō actionis repugnare videtr supposita nostra snia. Rēn concedendo totū, Lt n. Thomistarū schola cum Angelico D. ad 1. p. q. 45. art 5. contrarium doceat, celebre tn ē et pene indubitatū apud alios posse creaturā assumi ut instrumentū ad creandum, quade re Suar. Locis citatis et disp. 20. in Met. sect. 4. Vasq. ad 1. p. disp. 176. quod ūo inferunt legri infinitā virtutem ad creationem, dn simpliciter n in creatura elevata, sed in cā elevante concedenda eē. Nam ex eo qd nobiliori modo, l, nobiliorem effum edat res a Deo elevata nulla maiorē pfectionem, l, entitalē, l, accidentalē possumus in illa

arguere